

ИЗПИТИ НА УЧЕНИКА

/По Учителя*/

/*Това изложение е направено по беседите и лекциите на Учителя
и по общите и частни разговори с Него/

С каква цел Учителят събра учениците в тая Школа? Една от целите е следната: ускоряване еволюцията на ученика, за да стане способен да помага на другите, да работи за повдигането на човечеството и да съдейства за идването на новата култура. Тая задача на Школата е красива, защото, какво по-красиво от това, ученикът да се приготвя да помага на своя брат?

За да постигне тая цел, ученикът трябва да се отърси от всички отрицателни мисли и чувства, от всички слабости, от онаследени навици.

“Блажени са тия, които издържат изпитите си”.
Учителят.

Ученикът напредва в Школата, когато прилага всичко това, което Учителят излага в своите лекции. Но за да развие своите способности, на ученика се дават и много изпити. В миналото изпитите в Школата са се давали изкуствено, понеже животът е бил еднообразен. Но сега изпитите идват естествено, понеже животът е много разнообразен.

Когато човек постъпва в Школата, отначало няма никакви изпити. Пътят му е послан с рози. Това показва, че той е още оглашен. А когато стане ученик, почват изпитите. Това показва, че той не е вече оглашен, а е приет за ученик. И колкото повече напредва ученикът в своето развитие, толкова през по-големи изпити минава.

Защо ученикът, за да напредва, трябва да минава през изпити? За да се отговори на този въпрос, трябва да видим, какво значение имат изпитите на ученика. Изпитите, през които минава ученикът, имат няколко задачи. Ще разгледаме някои от тях.

1. Изпитите на ученика често са в състен вид, за да ликвидира по-скоро своята карма, да стане свободна душа, защото само свободният може да бъде добър служител на Бога.
2. Изпитите се дават на ученика, за да развие той своите сили и способности. Нали ученикът по математика, като решава задачите по математиката, развива своите математически способности? Също така и ученикът, като решава правилно своите задачи, които предлага животът, развива своите спящи дарби и заложби.
3. “Някой мисли, че е добродетелен, но щом се яви един изпит, пропада. Значи, има нещо, което той не е знаел”.

“Ученикът ще бъде подложен сам на изпита да разбере, какви убеждения има, доколко може да издържи.

В древността учениците на окултната Школа били подлагани на специални изпити, за да проверят, доколко са смели. Връзвали очите на ученика с кърпа и го завеждали при непознати хора, въоръжени с ножове, които веднага се нахвърлят върху него. Свалят кърпата от очите

му и го оставят сам да види, как ще се справи. Голям ужас изпитвал ученикът, но когато въоръжените почвали да го мушкат с ножовете, оказвало се, че ножовете са от картон. Това е изкуствен изпит, но животът поставя ученика на много изпити, по-страшни от този и, който може да издържи, се приема за ученик в Школата”.

Учителят.

Изпитите, през които минава ученикът, имат за цел той да се справи с всички слабости, отрицателни качества, които се крият в дълбините на неговото естество, и които той, в своя съзнателен живот, често не подозира.

Можем да кажем, че ученикът, преди да дойдат бурите, той не познава още себе си. Той е пълен с мир, с добро разположение, с доволство, с вяра и благодари за всичко. Но когато дойдат мъчнотиите в живота му, всички отрицателни мисли, чувства и заложби в него, които дотогаз са съществували несъзнателно, излизат на повърхността. Това е от голяма важност, защото те, като излизат на повърхността, той вече може да се справи с тях. При големите мъчнотии може да изплуват над прага на съзнанието му такива отрицателни качества, които той не е подозирал, че съществуват в него, например, роптаене, обезверяване, гняв, озлобление, желание за отмъщение и пр. Всички тия отрицателни прояви той трябва да ги преодолее и да ги трансформира. Например, някой си мисли, че е благ и кротък. Но, когато го обиди някой, той кипва, озлобява се и иска да си отмъсти. Значи, той се е самозаблуждавал, че е благ и кротък. Когато е подложен на такъв изпит, той разбира, че дълбоко в себе си крие отрицателни черти и тогава взема и мерки да се справи с тях по методите, които дава Учителя.

Нека вземем за пример разказа на Йова. Той е живял в доволство, при най-благоприятни условия: жена му, децата му са били здрави; имал много земя, много добитък: овци, говеда и пр. Той се е мислил за добър човек. Но когато умрели децата му и всичият му добитък и когато изпитът засегнал и тялото му, когато тялото му се покрило с рани, той се отчаял, обезкуражил, прокълнал деня, в който се родил. Дотогава той мислил, че смисълът на живота, че щастието се състои във външните, преходните условия, но когато всичко загубил, той добил просветление, една вътрешна светлина го озарила и той разбрал, че смисълът на живота и щастието е във връзката с Бога, в любовта му към Бога, в интензивния живот. От този изпит той излиза възроден, като нов човек, почва да разбира живота по нов начин. И след това всичко, което загубил, се възвърнало: той оздравял, пак добил деца, пак се върнал и имотът му.

“Който издържи на изкушенията, без да им се поддава, силен става; който се поддаде на изкушенията, губи силата си”.

Учителят.

Учителят каза веднъж:

“Изкушенията, през които минава човек, са три вида: от света, от плътта, и от падналите, изостанали в развитието си същества”.

“Ако човек победи в тези изкушения, той е издържал изпита си. Ако не ги победи, пропаднал е в изпита си”.

Нека разгледаме тия три вида изкушения по ред:

1. Изкушение от света

Ако човек няма будно съзнание може светът да го завлече, да го завладее и той да почне да мисли, да чувства и да постъпва, както светът. Мислите и чувствата на хората образуват тъй наречените мисъл-форми. Мисъл-формите от нисш характер образуват над главите на хората една тъмна аура, един тъмен облак, тия нисши мисъл-форми могат да проникнат в човека, ако той няма постоянно будно съзнание.

Как може ученикът да се справи с отрицателните влияния на света? Ако човек има постоянно връзка с Бога, ако практикува молитвата, той с това усилва трептенията на своята аура. Ако той добие по този начин аура с бързи трептения, то отрицателните влияния на света не могат да проникнат в него и той е свободен. Нека вземем за пример един водопад, който се спуска от високо. Бързината на водопада е толкоз голяма, че ако искаме да пресечем такъв водопад с една пръчка, тя ще се счупи или ще отхвъркне от ръката ни, но не ще може да проникне във водната струя.

Влиянията на света могат да бъдат от разен характер.

Една от съблазните, които предлага светът, е кариеризмът. От страх да не пострада в кариерата си, човек може да изневери на своите убеждения. Тогава той е пропаднал в изпитите си.

Или друг пример: от страх пред общественото мнение, за да не се изложи пред обществото, той също може да изневери на своите убеждения.

Или ако някой се намира в светска среда и не работи върху себе си и не държи съзнанието си будно, той може да пропадне в изпитите си и да започне да ръзсъждава, както светът.

2. Изкушения от плътта

Под плът не се разбира физическото тяло, но неорганизираните сили в човека. Плътта, това е сбор от всички слабости: завист, злоба, гордост, липса на самообладание, обезкуражаване и пр. Как може човек да се справи с тия слабости и да ги преодолее?

Учителят в своите лекции дава методи за това. За да ни стане ясен методът, който препоръчва Учителят, ще си послужим с едно сравнение: имаме две градини една до друга: едната зеленчукова и плодна, а другата е неразработена и обрасла с тръне и бурени. Край двете градини тече вода. Ако отбием водата в зеленчуковата

и плодна градина, то няма да остане вода за втората градина и тръните и бурените в нея ще изсъхнат.

На казаното може да се направи следният превод: ако някой по методите, които дава Учителят, работи да развие добродетелите в себе си, то всичките енергии на неговата душа ще бъдат употребени за развитието на тия добродетели и няма да остане енергия, която да подхранва порочните наклонности и те ще изчезнат.

Учителят пояснява това по следния начин:

“Колкото по-малко кръв приижда в задната част на мозъка, дето са нисшите центрове, толкова по-голяма възможност има човек да прояви своите висши енергии. Ученикът на Божествената Школа изучава именно такива методи, чрез които отправя кръв към челото и към горната част на мозъка”.

А как ученикът отправя кръв към челото и горната част на мозъка? Като работи да развие в себе си висши духовни енергии на милосърдие, любов към Бога, благоговение, мислителна способност и пр. В горната и предната част на главата са центрите на висшите умствени и морални способности на човека. Ако човек постоянно държи в съзнанието си възвишени мисли и чувства, то всички енергии на душата ще бъдат пращани към тия центрове и тогава няма да остане енергия, която да отива към задната част на главата и тогава нисшите центрове замлъкват.

3. Искушения от падналите, изостанали в развитието си същества

“Изостаналите в развитието си същества, като срещнат някой тщеславен човек, започват да му нашепват, че е способен, даровит и че може да заеме високо положение, да оправи света. Той се увлича от тия нашепвания и прави всички усилия да стане министър. След него на негово място дохожда друг, който веднага започва да го преследва, дава го под съд, след което го туря в затвора”.

Учителят.

За да не попадне под тяхното влияние, човек трябва да има постоянно връзка с Бога. Тогава светлина изпълва неговата аура и нисшите същества, ако се приближат до нея, ще изгорят, затова се отстраняват и човек се освобождава от тях.

Ще дадем един пример: една наша сестра веднъж нагрубила няколко души. Тя имала обичай, като направи такова нещо, после дълбоко се разкайвала и преживявала голяма скръб. Тя отива при Учителя и Му казва:

- Много ми е мъчно, че днес нагрубих няколко души.
- Помоли ли се тази сутрин?
- Аз винаги се моля, като стана сутрин, но днес, понеже имах много работа и то бърза, не се помолих.
- Понеже тази сутрин не си се помолила, затова нагруби онези. А когато се помолиш, ти вече имаш голяма духовна сила, можеш да издържиш, можеш да се въздържаш и си свободна от влиянието на чужди съзнания, свободна си от влиянията на падналите същества. Ти си господар на положението.

“Вие се чувствате разположени, вдъхновени, като че ли целият свят е ваш, но като дойде при вас един който ви дължи стотина лева и каже, че не може да ги плати, вие изгубвате разположението си, гневите се, карате се. След това казвате, че сте чели много книги, че имате големи знания. Какво знание е това, което не може да ви помогне да задържите разположението си и излизате от релсите на нормалния живот? Ако яденето е малко пресолено, пак се сърдите и губите разположението си. Ученикът трябва да бъде готов на всичко. Той трябва да носи изпитанията”.

“И сто пъти на ден да ви тъпчат, ще станете и ще кажете: Пак ще обичам. И сто пъти на ден да ви лъжат, пак ще кажете: Пак ще обичам Истината. Когато сте на кръста, пак бъдете готови да направите едно добро”.

Учителят.

Една от задачите на ученика е неговото разположение, неговият мир и радостта му да не зависи от външните условия. Ако ученикът при всяко неприятно изменение на външните условия изгубва своето разположение, своя мир, това показва, че той не е господар на положението. Това показва, че той е пропаднал в изпита си.

Например, дойде някоя неприятност, някоя мъчнотия и той се отчае, обезкуражи, изпълва се със страх и пр. Това показва, че той е играчка на външните условия. А как може да постигне ученикът, щото неговото добро разположение, неговият мир да не зависят от външните условия? – Чрез интензивен вътрешен живот. Вътрешният живот да вземе надмощие над външния.

Един пример: Когато Учителят живееше на ул. “Опълченска” № 66, в съседната къща имаше шумна сватба със зурли и тъпани. Един каза на Учителя:

- Този голям шум разваля Вашия мир.
- Мирът на умния е отвътре, независимо от външната среда, в която се намира.

Изпитите на ученика могат да бъдат от различен характер. Ще приведа няколко примера: Когато Учителят обикаляше страната, отби се и в Сливен. Той бил на квартира у един наш брат. Братът бил разположен, но един ден съвсем отпаднал духом, защото имал някакви неприятности. Учителят забелязал това и му казал само тия думи:

- Нима Бог се е изменил?

Тия думи влели нови сили, нова вяра, нова надежда в този брат и той се ободрил.

На 11 май 1922 г. Учителят даде на учениците следната задача: всеки да си избере един ден през годината и да отиде на Витоша сам през нощта. Да стане в 12 часа в полунощ и да тръгне.

Учителят каза:

- Това не е наложително. Ще го извършат само ония, които имат силно желание и любов. Всеки ще обмисли добре задачата и, ако има вътрешна свобода, тогава ще я предприеме. В пътя може да бъде в размишление. Ако в него се появи колебание, страх от мечки, вълци, апаши, той е пропаднал в изпита си.

Тая задача дава Учителят, за да се развие у ученика смелост, да не отстъпва пред мъчнотиите, пречките, които среща в живота си. Никой не може да служи на Бога, ако не е развил безстрашие. Ако не е развил безстрашие, той ще пропадне на своите изпити.

Ще приведа още един пример: Един наш брат бил принуден да пътува в разни градове. Когато отишъл при Учителя за сбогом, Учителят му казал:

- Ще ти дам една задача, от която ще имаш голяма опитност. Когато отидеш в някой град, ще питаш, кой е най-нешастният, най-изоставеният, най-страдащият в града. Ще го посетиш.

Братът избрал за тази задача Чирпан. Когато отишъл в Чирпан, попитал гостилничаря, кой е най-нешастният в града. Гостилничарят му посочил едно лице и му казал де живее. Братът го посетил, намира го, че живее в една полусрутена къща край града. Влязъл в стаята и намира един човек, който лежал покрит със съдрана черга, съвсем изнемощял, само кожа и кости. Този човек бил съвсем изоставен, без никакви средства, без близки. Само от време на време една съседка му носела храна. Братът му казал:

- Как си?

Човекът отговорил със съвсем слаб глас, почти шепнешком:

- Благодаря на Бога, добре съм.

Тия думи били, именно, голямата опитност, за която му казал Учителят. Учителят пратил този наш брат при този човек, за да научи следното: при най-големите страдания, през които минава човек, да благодари на Бога, че е добре. Тогава той е издържал своя изпит. Разбира се, това не ще каже, че трябва да се примири със страданията. Той с всички сили ще работи, за да ги отстрани, но додето те съществуват, той знае, че те са за добро и помагат за неговото повдигане.

“Можеш ли при големи хули, казани по твой адрес, да изтърпиш? Който не може да се въздържа, не е господар на положението. За да слушате спокойно обвиненията, които се сипят върху ви, повдигнете съзнанието си, за да се отделите от тях. Ако можеш да издържиш обвиненията и хулите, ще можеш да издържиш и похвалите. По някой път по-трудно се издържат похвалите, отколкото обвиненията”.

Учителят.

Когато някой те обиди, или ти стори някоя пакост, кажи си: “Аз му дължа от миналото. В миналото съм му сторил същото и сега той ми се отплаща”. Значи, ти не само не трябва да нарушиш своя мир, но даже ще бъдеш доволен, че ликвидираш една карма, която си завързал в миналото. Като му простиш, ти се освобождаваш от кармата. Ако не му простиш, завързваш нова карма и в течение на много прераждания ще минавате през много страдания и двамата.

Ако не дължиш от миналото на онзи, който те обижда, пак трябва да му простиш, за да се освободиш от карма.

Учителят каза веднъж в разговор: “Когато обидят ученика, той не се обижда”. Това за ученика е изпит, който той трябва да издържи.

По този въпрос Учителят каза: “Трябва не само да простиш за обидата, но да заличиш всичко в съзнанието си: и спомен да не остане от обидата в тебе, която са ти нанесли. И след това, на мястото на лошите думи, които са ти казали, ти постави най-добрите думи за онзи, който те е обидил”.

Ще дадем един пример: веднъж, когато обядвахме с Учителя на външните маси на Изгрева, дойде едно лице и почна да говори високо лоши работи на една сестра, която обядваше с нас. Той говори дълго, около половин час и то най-големи грозни клевети. Сестрата мълчеше. Тя не отвърна нищо, макар че всичко, което той каза, беше невярно.

След обяд аз я намерих и поздравих, че е издържала изпита си. Тя каза: Има нещо друго: когато той говореше против мене, аз не само мълчах, но вътрешно се молех на Бога да го благослови, да му даде добри условия в живота, да отстрани всички мъчнотии от живота му, да му помогне в неговия напредък и пр.”

Както каза Учителят, похвалата е по-труден изпит от обидата. Ако ученикът няма будно съзнание, похвалата може да развие в него гордост, надценяване, тщеславие. В такъв случай той е пропаднал в изпита си.

Как трябва да се отнася ученикът, когато го похвалят? Това ще поясним със следния пример, даден от Учителя:

Едно лице държи сказка и след сказката всички присъстващи отиват при него, стискат му ръката, поздравяват го за бляскавата сказка. Той да не им каже нищо, но като остане сам да каже: “Господи, аз не съм направил нищо. Всичко дължа на Тебе”. Тогава той е издържал изпита си.

“Човек има ли най-малко желание в себе си да се прослави той, а не Името Божие, прегрешенията му вече лежат на неговите плещи. Който търси Славата Божия, а не своята слава и своето благо, той ще се домогне до правилно разрешаване на житейските въпроси.”

Учителят.

Един от важните начини, чрез които ученикът може правилно да се справи с всички задачи, които среща в живота си, е да пази следното правило: да държи в съзнанието си следната мисъл:

“Не е важно, какво ще стане с мене, но е важно да напредва делото Божие, важно е да работя за делото Божие”.

Когато държи в съзнанието си тази мисъл, ще стане способен да издържи всички изпити, през които минава.
